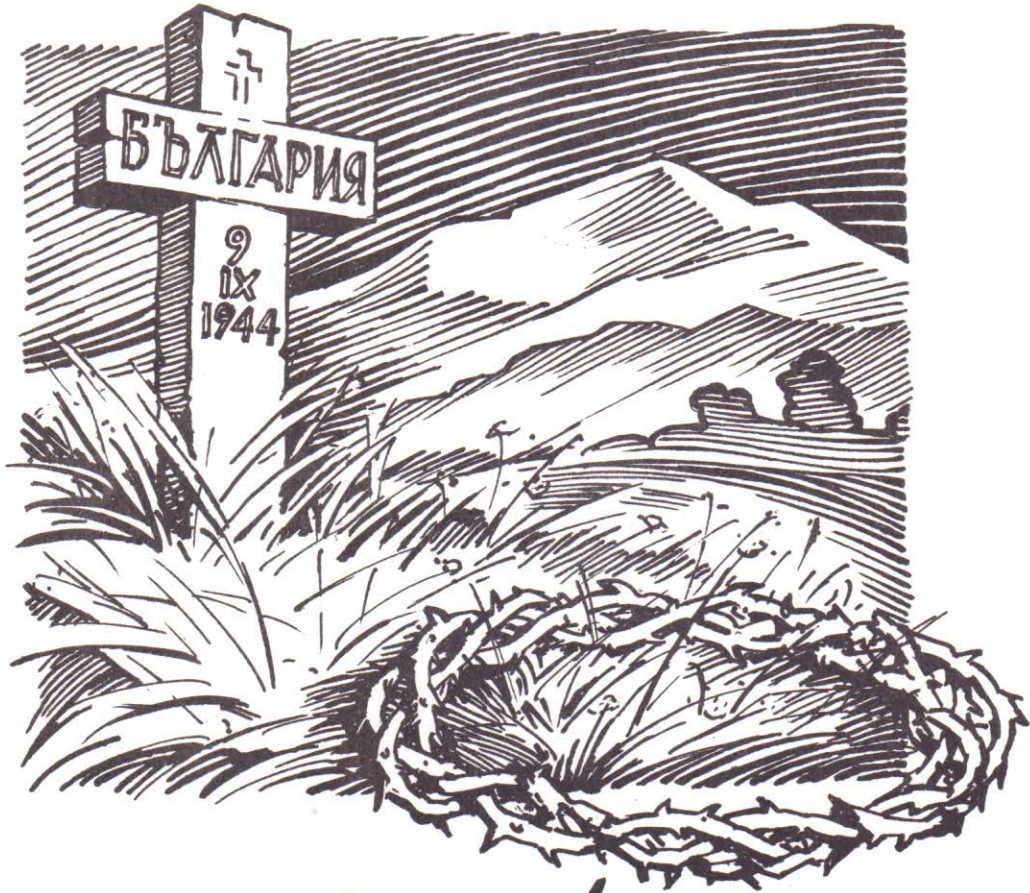

БОРБА®

*Никога не ще забравим!
Никога не ще простим!*

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

OCTOBER 1973

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛЕГИОНЕРЪ

Борисъ Наумовъ
падналъ въ бой въ Русе
на 9 IX 1944

СВЕЩЕНИКЪ

Отецъ Иванъ А.Ивановъ
убитъ въ Ловечъ
на 9 IX 1944

ОФИЦЕРЪ

Поручикъ Боянъ Григоровъ
убитъ въ Бургасъ
на 9 II 1945

ГРУПА ЛЕГИОНЕРИ ОТЪ СОФИЯ, СЪ ВЪРЗАНИ ОТЗАДЪ РАЦЕ И
ОХРАНЯВАНИ ОТЪ МИЛИЦИОНЕРИ-ПАРТИЗАНИ
ОТИВАТЪ НА РАЗСТРЕЛЪ НА 19 IX 1944
СЪ ГОРДО ВДИГНАТИ ГЛАВИ И СЪ УСМИВКА НА УСТА
ЗАШОТО ЗНАЕХА, ЧЕ УМИРАТЪ ЗА БЪЛГАРИЯ.

Българю, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твоего ние само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 22 брой 3

Книжка шестдесет и осма

Октомврий 1973

НИЕ И НОВАТА ПОЛИТИКА НА СЪЕДИНЕНИТЪ ЩАТИ СПРЯМО СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ.

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Новата политика на Съединенитъ Щати за изграждане приятелски и търговски връзки съ Съветския Съюзъ предизвиква смущения въ срѣдитъ на емигрантитъ отъ поробенитъ отъ комуниститъ страни и сигурно е предизвикала още по-голѣмо безспокойство всрѣдъ народитъ въ самитъ поробени страни.

Съ основание всички се интересуватъ и искатъ да знаятъ какво може да се очаква въ бъдаще.

Ако се прецени тази нова политика на Съединенитъ Щати само въз основа на онава, което обикновения наблюдателъ може да научи отъ вестницитъ или отъ публичнитъ изявления на тукашнитъ политици, много лесно може да се дойде до заключението, че каузата за освобождението на поробенитъ отъ комунизма народи нѣма никакви изгледи, поне за сега. Ако обаче, се надникне по-дълбоко и се взематъ подъ внимание новитъ симптоми, които се появиха на политическия хоризонтъ въ Съединенитъ Щати и се проследи отъ къде идва инициативата, кой има нужда отъ тази нова политика и защо, картината се очертава въ свършено друга свѣтлина.

Не сж се изменили толкова много години, за да се забрави, всички още си спомняме въ какви краски рисуваха отъ Москва положението на Съединенитъ Щати неотдавна. Комунистическитъ водачи се надпреварваха да държатъ речи, въ които характеризирваха Съединенитъ Щати като страна на експлоатация и мизерия на работничеството, като страна на една политическа и икономическа система, която е предъ катастрофа. Сжшитъ тѣзи червени вождове предсказваха скорошното тържество на комунистическия социализъмъ. Какво стана, обаче? Въместо Съединенитъ Щати да сж изправени предъ катастрофа, Москва се намира предъ тази опасностъ и идва въ Вашингтонъ да дири спасение за режима си. Съветскиятъ Съюзъ е този, който прави главоломенъ завој въ своята досегашна политика и е инициаторъ на новитъ политически отношения.

Неотдавнашната катастрофа на комунистическия режимъ въ Чили е едно ново и неопровержимо доказателство, че комунистическиятъ режимъ и комунистическата система не сж въ състояние да се справятъ съ трудноститѣ на икономическия животъ, не сж въ състояние да създадатъ политическа стабилностъ и не могатъ да осигурятъ благоденствие на народнитѣ маси. Катастрофата на комунистическия режимъ въ Чили потвърди още единъ фактъ, а именно, че Комунистическия блокъ и самиятъ Съветски Съюзъ не сж въ състояние да помогнатъ и спасятъ никой комунистически режимъ. Затова Москва направи завој въ досегашната си политика и дири приятелство съ Вашингтонъ.

Просвѣтленъ така въпроса, се вижда, че не е вѣрно, че каузата за освобождението на поробенитѣ отъ комунизма народи е пропаднала, но обратното - на лице е една обстановка, единъ моментъ, въ който Москва може да бъде принудена да направи компромиси, за разрешението на този нашъ въпросъ.

Ние очакваме, че този моментъ ще бъде използванъ отъ политицитѣ на Съединенитѣ Шати и че тѣ не сж забравили многократнитѣ си декларации да се постави въпроса за даване свобода на поробенитѣ народи, тѣ сами да изразятъ волята си и сами да опредѣлятъ утрешната си сѣдба.

Нашитѣ очаквания не се оправдаха напълно. Все още влиянието въ опредѣляне курса на политиката на Съединенитѣ Шати на личности и групи, които не се интересуватъ отъ нищо друго, освенъ тѣхнитѣ търговски интереси, е твърде голѣмо! Но единъ обнадеждаващъ фактъ е, отказа на Сената да даде "Правото на най-облагоприятствуваната нация" при търговскитѣ сдѣлки съ комунистическиятъ страни, които ограничаватъ или не позволяватъ правото на емигриране на своитѣ поданици. Дори и лѣво ориентиранитѣ елементи въ Конгреса на Съединенитѣ Шати подкрепиха това решение, разбирайки и чувствувайки натиска на своитѣ избиратели.

Затова изгледитѣ за една промѣна на сегашната политика на Съединенитѣ Шати спрямо Съветския Съюзъ и съ странитѣ съ комунистически режими отъ день на день се увеличаватъ. Въ нѣколкократнитѣ избори, които се проведоха въ Съединенитѣ Шати въ последнитѣ години се подчерта, че американския народъ масово се ориентира на дѣсно. Това е единъ новъ симптомъ на тукашния политически животъ, който подкрепя нашата надежда за една скоршна промѣна на днешната политика на Съединенитѣ Шати спрямо странитѣ съ комунистически режими.

Ние, новитѣ граждани на тази страна, отъ странитѣ поробени отъ комунизма, който сме вече нѣколко десетки милиона въ Съединенитѣ Шати, можемъ да изиграемъ решителна роля въ опредѣляне курса на американската политика въ утрешния день. Задачата е много голѣма и много трудна! Изисква се много работа и много време, но тази задача е възвишена и благородна и ние не можемъ да я отклонимъ и да не се нагърбимъ съ нейното изпълнение.

Ако ние желаемъ наистина достойно да изпълнимъ нашия дългъ къмъ поробенитѣ народи, крайно време е да престанемъ да се задоволяваме съ коментирането и критикуването на политиката на Съединенитѣ Шати само въ нашитѣ срѣди, въ нашитѣ клубове и въ нашитѣ събрания. Ние трѣбва да навлѣземъ масово въ американския политически животъ! Трѣбва да се активизираме тамъ, като вложимъ всичкитѣ си сили и упоритостъ и да "натехимъ на везнитѣ" въ утрешния день за една промѣна на сегашната политика на Съединенитѣ Шати спрямо Съветския Съюзъ и странитѣ съ комунистически режими.

Ние можемъ да изпълнимъ тази задача и ние трѣбва да я изпълнимъ!

"ПОЛЕЗНИТЪ ИДИОТИ" НА ЛЕНИНЪ.

Майоръ Г.Ш. Д-ръ Банковски
Редакторъ на списание "Български Войнъ".

По времето на Ленинъ "полезнитъ идиоти" бѣха още малко на брой, или по-право мнозинството отъ тѣхъ не бѣха имали още възможността да се класиратъ като такива, поради началото още на съветската комунистическа държава и затова този хубавъ Лениновъ изразъ тогава можеше да се разбере мъчно, какво точно означава и кой влиза въ тази категория. Днесъ, обаче положението е друго. Комунизмътъ стана мода въ Свободния западъ и на тази модерна вѣдига се наловиха различни обществени слоеве и много хора, за които въ миналото бѣ немислимо да се очаква, че могатъ да станатъ волни или неволни проводници на комунистическата идея. Чрезъ това тѣ взѣха да сечатъ клона, на който седятъ и така се включиха сами въ Лениновата категория на "полезнитъ идиоти".

Тукъ не става въпросъ за работническата класа, която по начало е прокомунистическа въ свободнитъ страни и вѣрло антикомунистическа въ комунизиранитъ държави - единъ парадоксъ, но въ сѣщностъ неуспоримъ фактъ, защото охолния животъ въ тѣзи държави е осигуренъ само за партизаната аристокрация за смѣтка на работническитъ маси. Не става въпросъ само и за хората на изкуството, които отъ пресищане, отъ скука и отъ грубъ егоизъмъ сѣ прокомунисти, защото знаятъ, че въ комунистическитъ страни тѣ сѣ привилегированитъ и че тамъ ще живѣятъ толкова добре, колкото и въ свободнитъ страни, но съ тази разлика, че стандартътъ на живота имъ тамъ ще е съ много степени по-високъ отъ този на "стадото" - т.е. на обикновения човѣкъ. Не става въпросъ и за студентската младежъ, която по начало е противъ "старитъ" и е революционно настроена, и поради липса на поставени и идеали, революционността ѝ често взема съвсемъ нежелателни и лоши посоки. Не става въпросъ още и за обикновенитъ хора отъ народа, които често се забруждаватъ и вървятъ слѣпо следъ най-неподходящия водачъ, така както стадото върви и следъ най-краставото магаре.

Тукъ въпросътъ се отнася за всички онѣзи изтъкнати личности, които иматъ думата при коване сѣдбинитъ на народитъ, каквито сѣ политичитъ, общественицитъ, голѣмитъ стопановеди, ученитъ, доста отъ висшитъ духовници, особено протестантскитъ и други, които не само даватъ тонъ за политическото, духовното и материалното състояние на народитъ, но и истински ръководятъ тѣхнитъ сѣдбини. Тѣзи хора би трѣбвало да иматъ широкъ погледъ въ дейността си, обхващащъ не само полето до близкия хоризонтъ въ живота на народитъ, но и далечъ отъ него въ бъдащето. Тѣ би трѣбвало да сѣ запознати добре и съ миналото, за да могатъ да взѣматъ правилни решения за бъдащето.

Въ сѣщностъ, обаче, тѣ правятъ всичко възможно въ сегашнитъ тежки за бъдащето на Свободния свѣтъ времена, за да се покажатъ точно такива, каквито ги нарече Ленинъ преди 50 години - т.е. полезни идиоти. Въ своето малодушие спрѣмо голѣмата истинска опасностъ, въ своята патологическа жажда за пари и безскрупулностъ при утоляването ѝ, и въ своето политическо късогледство тѣ правятъ най-непонятни контракти съ своитъ най-вѣрли врагове, чрезъ което стѣпка по стѣпка сами се изкачватъ по стълбата на ешафота, за да имъ отрежатъ лесно главитъ тѣхнитъ червени контрагенти. Затова и тѣ се надпреварватъ съ огромни кредити и строежи за пропадналата комунистическа система, вмѣсто да направятъ пълна блокада на комунистическия блокъ и по този начинъ да принудятъ капитулиралата му система сама да се задуши въ собствената си негодностъ.

На политическото и дипломатическо поле, под фалшиво разбиране на думата "демокрация", много често взимат страната на червената диктатура въ ущърб на малкото страни, които все още имат смелостта да се борят явно и активно съ тази античовешка, потъпкваща напълно свободата международна язва.

На военно-стратегическото поле виждат и остро критикуват само дребосъците, които Запада си позволява за своята собствена защита, а не вдигат никакъв гласъ противъ постоянно увеличаващата се огромна червена машина. Най-типиченъ примъръ в това отношение сж последнитъ френски атомни опити на Тихоокеанския островъ Муророа, при които "полезнитъ идиоти" отъ цѣлия Западень свѣтъ се нахвърлиха съ какви ли не остри думи и действия противъ Франция, безъ да кажатъ нито дума противъ Съветския Съюзъ, който въ свършено сжщото време си направи и той своитъ атомни опити въ Сибирь. А Австралия пъкъ, която би трѣбвало най-много да се страхува отъ червената агресия въ югоисточна Азия, отиде толкова далечъ въ протеста си, че оттегли дипломатическия си представителъ отъ Парижъ.

На културно-възпитателното поле червениятъ ракъ пълзи постоянно и създава метастази навсѣкѣде и трови душитъ на подрастващето поколение. Професорскитъ и учителскитъ мѣста постепенно се заематъ все отъ изпечени комунисти или отъ почервенѣли "полезни идиоти", които не могатъ друго да правятъ, освенъ да учатъ младото поколение какъ най-лесно да си нахули на врата тежкия яремъ на червеното робство.

На общественото поле атакитъ сж насочени противъ всички личности, ценещи свободата, спрѣмо които най-безотговорно и най-безразумно се употребява често думата отъ комунистическия жаргонъ "фашисти", прилагана отъ комуниститъ къмъ всички, които сж противници на кървавата имъ диктатура.

На това поле никога не е срѣзнато да е направена нѣкаква остра критика на комунистъ-общественикъ отъ Запада, докато за всѣка дребулия или инсинуация спрѣмо антикомунистъ-общественикъ се трѣби до Бога, за да може да му се срине авторитета предъ маситъ. Тази тактика сж възприели и нѣкои, макаръ и съвсемъ рѣдки, емигрантски печатни издания, за които човѣкъ, щѣ не щѣ, почва да мисли дали въобще се знае "на кой Господъ служатъ"!

Въ този редъ на мисли и въ заключение ни идва на умъ меморандума на голѣмия борець за свободата и водачъ на Унгарското възстание отъ преди 125 години, Лайошъ Кошутъ, който той е отправилъ до президента на Съединенитъ Шати на Америка въ 1848 година и въ който между другото стои и следното:

"Когато руситъ си поставятъ една цель, тѣ правятъ две крачки напредъ. Тогава западнитъ дипломати протестиратъ и следъ дълги преговори успѣватъ да накаратъ руситъ да се върнатъ една крачка назадъ. Това става причина западната дипломация да счита, че е достигнала огроменъ успѣхъ, до следнитъ две крачки на руситъ напредъ. По този начинъ последнитъ достигатъ крачка по крачка своята цель!"

Тази тактика в още по-разширена и усвършенствуванa форма сж възприели и Съветскитъ комунисти, за която дори и Ленинъ има смелостта и нахалството официално да пише въ своитъ съчинения. Затова и комунизмътъ пълзи крачка по крачка сигурно като злокачественъ ракъ навсѣкѣде по западния организъмъ, докато последниятъ бѣде окончателно съсипанъ и то съ помощта най-вече на Лениновитъ западни "полезни идиоти".

Инж. Александър Костовъ

Наредъ съ атентатитѣ, убиства и тероръ, едно отъ любимитѣ комунистически средства за борба е инфилтрацията - проникване въ чужди среди и организации, кждето, подъ закрилата на хуманни идеи и цели тѣ развиватъ и организирватъ подмолната си дейность. Прицель на тази тѣхна тактика днесъ въ емиграция, па даже и въ България е нашата Православна Църква, Християнски организации и общества.

Навредъ въ емиграция напоследъкъ започнаха да се отварятъ Православни домове, свещеници съ червени паспорти плъзнаха по различни континенти. "Културни дружества" изникватъ като гъби! СЛАВЯНИ, комунистическото пропагандно списание предназначено изключително за емигрантитѣ, въ броя си отъ 6 Юлий 1973 година е посвѣтило уводната си статия за значението на тѣзи Културни Центрове.

Като единъ отъ най-яркитѣ примѣри на тази комунистическа тактика, може да се посочи така наречения "Културенъ Центъръ" въ мазето на червената Митрополия въ Ню Йоркъ. Значението, което комуниститѣ отдаватъ на този клубъ, Троянски конь всрѣдъ емиграцията, е толкова голѣмо, че дори официалниятъ имъ органъ "РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО" отъ 5 Юлий 1973 година отдѣля мѣсто за хвалби и благодарности. Задачитѣ, които тѣ възлагатъ на този "Културенъ Центъръ" сѣ ясни: да привлекатъ наивни нови емигранти, да се неутрализиратъ по-старитѣ съ обещания "за прошка" отъ България, и бждатъ подлагани на внимателна, но постоянна комунистическа пропаганда, като едновременно бждатъ държани подъ наблюдение и използвани за събиране информации и шпиониране останалата здрава българска емиграция.

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО

5 юли 1973 г. - Брой 186

Български културен център в Ню Йорк

НЮ ЙОРК, 4 юли [Кор. на БТА]. Портрети на български възрожденци, на революционни дейци за освобождение от османско иго, на видни наши писатели и книжовници, картини от българската природа и изгледи от столицата София и други наши градове, фолклорни предмети и национални трибагренници украсяват българския културен център "Климент Охридски", който бе открит вчера в сградата на Българската митрополия в Ню Йорк по инициатива на Българската православна епархия в САЩ. В изградената с доброволен труд културен център, който бе открит от нюйоркския митрополит Йосиф, на рѣположение на посетителите български художествени научни книги, грамофонни плочи с народна музика и песни, учебни пособия по български език. Центърът има план за просветна и културна дейност.

За прикритие въ този "Културенъ Центъръ" сѣ наредени нѣколко портрети на Ботевъ и Левски, получени разбира се отъ комунистическитѣ централи въ България, като до тѣзи портрети се виждатъ сандѣци съ комунистическа литература, която щедро се раздава всекому.

Тѣзи "Културни Центрове" не ще идума, не сѣ подържани отъ празнитѣ емигрантски джобове. Чиновнитѣ отъ българската комунистическа легация сѣ чести посѣтители на Клуба, тѣ дори присѣтствуватъ и на черковнитѣ служби, кждето дѣдо Владика ги прикадява съ тамянецъ за упрощение на волнитѣ имъ и неволни прегрѣшения. А заедно съ това чековетѣ отъ Швейцарската банка редовно пристигатъ въ смѣткитѣ на светитѣ отци и на клубнитѣ управници.

Въ своето предаване по български езикъ, Радио "Свободна България-Страната на розитѣ" въ Кливеландъ г. Георги Петровъ описва едно свое посѣщение въ Ню Йоркския "Културенъ Центъръ" и срѣщата му съ червения Митрополитъ Симеонъ Димитровъ. Ето нѣкои пасажи отъ това предаване, станало на 8 Августъ 1973:

"Появи се новоржкоположения отъ София владика Симеонъ Димитровъ, като започна да апелира за посѣщение на българитѣ на черквитѣ и Културнитѣ центрове. Въ сѣщия този моментъ той се нахвърли съ оязвителни думи къмъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, Председател на Българския Националенъ Фронтъ, и въобще на цѣлата Организация, къмъ която Организация принадлежимъ и азъ и Миро Герговъ и Илия Казанджиевъ"/които бѣхме на посѣщение/.

"Следъ купъ ругатни, владиката Симеонъ започна да се хвали и да заплашва съ голѣмитѣ си връзки съ Стейтсъ Департаментъ и че тамъ можель да отива когато си искаль и че той

билъ по-силенъ отъ всѣки българинъ по отношение на връзките си съ службите..."

"Безпричинно този фалшивъ духовникъ, който повече приличаше на маникенъ, отколкото на духовно лице, се унесе въ умразата си къмъ всичко антикомунистическо и закрѣща дивашки. Цѣлата Митрополия ехтѣше отъ неговия крѣсъкъ, като не позволяваше да му се обясни каквото и да е било. Той не даваше думата на никого, а самъ викаше като полудѣлъ..."

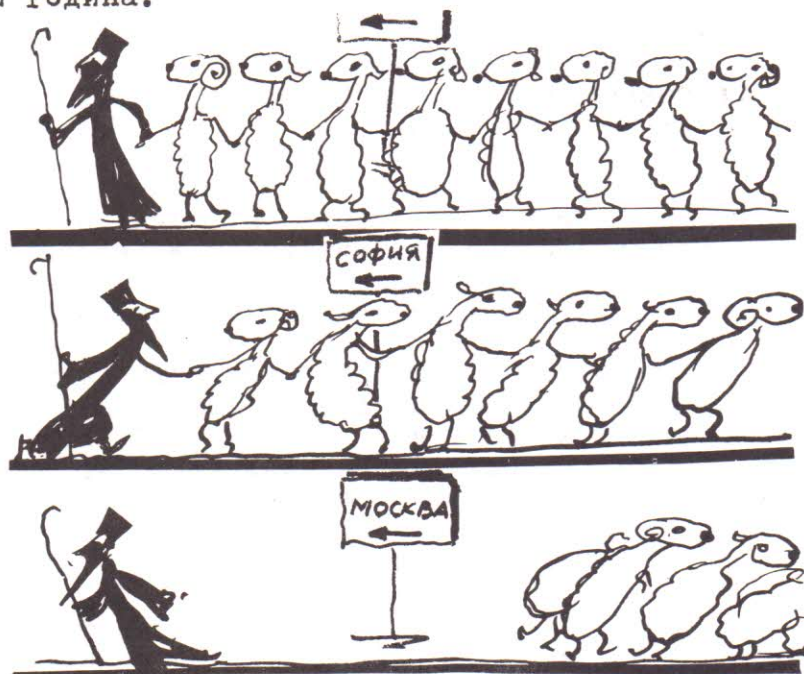
"Тогава азъ му възразихъ, че това не е комунистическа България, а Америка, и че той нѣма право да ми се кара. Азъ вѣрвамъ, че ако бѣхме въ България, този комисаръ на българската църква въ Америка, този Московски възпитаникъ щеше да ме обеси за неподчинение. Обаче, тукъ въ Америка, той може да бѣде само единъ скроменъ духовникъ, но не и комунистически комисаръ, размахващъ бича си на своеволие..."

"Ето, това е една частъ отъ истината, развила се на 6 Августъ 1973 година въ 4:30 часа следъ обѣдъ въ "Българския Културенъ Домъ" намиращъ се въ мазето на Българската Митрополия въ Ню Йоркъ".

"Моя апелъ е: Владико Симеоне, вземи си дисагитѣ и си иди при твойтѣ московчани въ София и тамъ плаши и заплашвай и тероризирай българскитѣ миряни и духовници, но не и назъ, хората, които години наредъ се боримъ срещу враговетѣ на българския народъ - комуниститѣ, ние, които намѣрихме спокойствие и миръ тукъ въ нашата втора Родина, Америка".

Бихме казали гаменското държане на червения Митрополитъ Симеонъ издава неговата Московска школовка и комисарскитѣ му навици, придобити въ поробената Родина, които обаче, тука въ Свободния свѣтъ даватъ само обратни резултати. Ние не бихме се очудили, ако единъ день и той бѣде отзованъ въ София, както това стана вече съ много негови червени събратя прикрити подъ попското расо.

Днесъ въ България Христовитѣ служители сѣ истински мъченици и народни водачи. Презрѣли всички материални облаги, тѣ служатъ съ себеотрицание на Бога и на своя народъ. Отъ тѣхъ постоянно се получаватъ предупреждения до емиграцията - пазете се отъ всички пратеници на поробения Св. Синодъ! Дѣлата на тѣзи пратеници показватъ, че предупрежденията сѣ вѣрни: тѣ тукъ на свобода, вмѣсто да издигнатъ гласъ на протестъ срѣщу поробителитѣ на Родината, се солидаризирватъ съ атеистичната политика на комуниститѣ и ставатъ тѣхни платени агенти. Официалнитѣ власти въ Свободния свѣтъ сѣ демократични и търпеливи: това, обаче, не значи, че тѣ не следятъ и не знаятъ всѣка стъпка на тѣзи комунистически агенти и на тѣхнитѣ помагачи, волни или наивници. Българскиятъ народъ и емиграцията не ще забравятъ тази "Християнска дейность" и мъчно биха простили тѣхнитѣ престъпления срещу Богъ и Родина.

ЧЕРВЕНИЯ ВЛАДИКА И ПЯТЯ ПО КОЙТО ВОДИ СВОЕТО ПАСТВО Т.Е.СТАДО.

Д-ръ Георги Паприковъ

На 28 VIII 1943 година, на светия Богородиченъ день, тогавашниятъ Министъръ Председателъ Професоръ Богданъ Филовъ съ ръзвълнуванъ гласъ събщи страшната вестъ за преждевременната кончина на Царя, която вестъ потопи цѣлия народъ въ печаль.

"Царю, Царю, на кого ни оставашъ?" - така простена българскиятъ народъ, предчувствувайки страшната сѣдба, която не закѣсна да дойде. Една година следъ това и рухна вѣковното Българско Царство.

Най-добра характеристика за този така добъръ и мѣдъръ Царь ни даватъ Неговитѣ речи, които Той е държалъ при разни случаи. Ето нѣкои цитати отъ тѣхъ:

/ На 18 I 1912 по случай пълнолѣтието Си./

"Ясно като съзнавамъ моитѣ тежки отговорни задължения, азъ ще положа всички трудове и старания за да оправдая надеждитѣ и да изпълня моя свѣтълъ дългъ къмъ моята Татковина - България".

/ На 5 X 1918 поемайки царуването на България./

"Въ времена трудни, посрѣдъ събития отъ сѣдбоносно значение, азъ поехъ тежката задача, която Отечеството ми налага. Азъ не се страхувамъ отъ нея защото вѣрвамъ въ бъдащото на нашия народъ. Звездата на България не е залѣзла, тя нѣма да залѣзе".

/ На 25 X 1920 на юбилея на Иванъ Вазовъ./

"Вашето величаво дѣло ще живѣе всрѣдъ българския народъ, а името Ви ще се предава отъ поколение на поколение, докато българската речъ се чува по нашата земя. Азъ ида съ гордостъ да стисна ржката, която е написала една скапа съкровищница въ нашата книжнина".

/ На 26 V 1926 на Ботевия празникъ./

"Животътъ, творчеството и легендарния подвигъ на това гордо и благородно чедо на Балкана, създадохъ кумиръ на всички български поколения, девизъ на доблестнитѣ синове на Отечеството, които служеха преданно на своя народъ и за героитѣ, които мрѣха за свободата е независимостта на България".

/ На 6 X 1929 на хилядогодишнината на Царь Симеонъ./

"Хиляда години на българска речъ и просвѣта - тѣзи най-трайни и скапи ценности, които непрерывно презъ поколенията ни свързватъ съ оная епоха въ миръ и бури и сътресения, въ величие и упадъкъ, подържаха единството на нашия народъ, повдигаха и крепѣха духа му и вдѣхвайки му надежда, запазиха отъ изчезване неговия здравъ националенъ обликъ".

При Първата Свѣтовна война.

Между народа.

Царската свадба.

Поздравъ отъ студентитѣ.

Поздравъ отъ свободна Македония

Народа плаче!

/ На 28 XI 1931 при отговоръ на Тронното слово./

"Нека, прочее, въ вжтрешнитѣ си борби, водени въ рамкитѣ на парламентаризма, се смекчи онази острота, която често пакти спква правилния политически животъ и спокойното развитие на нацията, като насочимъ все повече усилията си, чрезъ родолюбиво сътрудничество и благородно съревнование къмъ творческа дейность и безъ крайни страсти и увлечения провеждаме реформи".

/ На 1 XII 1933 при отговоръ на Тронното слово./

"Усилията ни трѣбва да продължатъ, за да можемъ да подкрепимъ стопански слабитѣ слоеве, да помогнемъ на селото, кждето количеството на земеделскитѣ продукти не е вече мѣрило за благосъстоянието на селянина. Да възнаградимъ по-добре труда, да поощримъ производството, да насърдимъ държавния служителъ, гарантирайки му стабилитетъ и справедливостъ".

/ На 16 IX 1934 при освещаване паметника на Екзархъ Антимъ I въ Видинъ./

"Една отъ най-благороднитѣ черти на българската история е, че Църквата е била всѣкога нераздѣлна отъ народа. Презъ всички бележити епохи на нашето минало ние виждаме народната душа олицетворена въ велики духовници, оставили на градющитѣ поколения единъ великъ споменъ".

/ На 8 VIII 1934 при освещаване паметника на Шипка./

"Шипка е героичния образъ на българското възраждане. Тя събира въ единъ епически устремъ мъжеството и духовнитѣ сили на българския народъ. Но пактя до Шипка бѣ далеченъ пактъ: по него е килията на Паисий, българската църква на Фенеръ, лобното мѣсто на Левски и Ботйовъ и черешовото топче, които символически отбелязватъ преходитѣ на неудържимия възходъ на българския народъ".

/ На 8 VII 1934 при освещаване на студентския почивенъ домъ въ Берковица./

"Вие, близка до сърдцето ми студентска младежъ, носители на идеалитѣ и благороднитѣ пориви на народа и нанеговия непрестаненъ стремежъ къмъ миръ, благоденствие и напредкъ, култивирайте все повече у себе си чувството на дългъ и обичъ къмъ България. Пазете здравия и високъ националенъ духъ, който е крепилъ народа ни винаги".

/ На 6 V 1937 при предаване новитѣ знамена на всички полкове въ страната./

"Подъ своитѣ бойни знамена, скромнитѣ, но велики по духъ български воители, изпълниха вѣрно и самоотвержено върховния си дългъ къмъ Отечеството. Подъ тѣхъ тѣ жнѣха неувѣхваща слава, но не лично за себе си, а за българското име".

/ На 16 VI 1937 при раждането на Князь Симеонъ./

"Благодаря, драги братя българи! Молитствувамъ Всевишния да даде крепко здраве на моя синъ, та да може единъ день съ преданостъ, вѣрностъ и любовъ да служи на българския народъ".

РЕДАКЦИЯТА НА "БОРБА" ОТКРИВА "СТРАНИЦА НА НОВИЯ ЕМИГРАНТЪ" ВЪ КОЯТО ЩЕ БЪДАТ ПУБЛИКУВАНИ СТАТИИ И ДОПИСКИ ЗАСЪГАЩИ ПРОБЛЕМИТЪ НА ПО-НОВИТЪ БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ. ПОРАДИ ТЪХНАТА ВАЖНОСТ, ПРИКАНВАМЕ НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ ДА СЕ ИЗКАЖАТЪ ПО ПОВДИГНАТИТЪ ВЪПРОСИ. ИЗЛАГАНИТЪ МНЕНИЯ СЪ ЛИЧНИ И НЕ ВИНАГИ ОТРАЗЯВАТЪ СТАНОВИШЕТО ИЛИ МНЕНИЕТО НА СПИСАНИЕТО "БОРБА".

ИМА ЛИ ИЗХОДЪ ОТЪ БЕЗПЪТИЦАТА?

Кирилъ Ивановъ
Торонто, Канада.

I

Тъзи, които поведоха преди 25 години и водят и до сега българската емиграция, почти безъ изключение сж хора на зрълата възраст. Всички тѣ помнятъ добре България отъ преди 9 Септемврий 1944 година - свободна, правова държава, съ завидно икономическо положение, и безъ трудностъ човѣкъ си обяснява, силното имъ национално чувство, антикомунистическиятъ имъ убеждения и желанието имъ да видятъ отечеството таково, каквото го помнятъ отъ преди почти 30 години - свободно и благоденствуващо.

Безжалостниятъ часовникъ на времето, обаче, тиктака безспиръ и води тѣзи водачи отъ зрѣла къмъ преклонна възраст, къмъ неизбежността на природния законъ: всичко, което се ражда, умира. Неприятно е да се говори за това и много по-удобно е да се отмине. Да се отмине, но кой утре ще продължи да поддържа духа и води борческата българска емиграция? Или да не отиваме толкова надалечъ - кой днесъ ще помага да се спре намаляването броя на борческата емиграция? По силата на сѣщия природенъ законъ: едни умиратъ, други се раждатъ, дали този законъ важи и за качеството на новороденитѣ, съпоставено съ това на загиналитѣ? Говоримъ за новороденитѣ емигранти, новодошлитѣ на свобода българи.

II

Година ме дѣли отъ днитѣ прекарани въ приемателния лагеръ на Италия въ селото Падричиано до Триестъ. Въ този лагеръ всички българи, минали по пътя България-Югославия-Италия, преминаватъ въ течение на не повече отъ 45 дни и заминаватъ за другитѣ два лагера - Латина или Капуа. Отъ тамъ въ кръга на шестъ месеца тѣ поематъ пътя за Западна Германия, Южна Африка, Канада, Съединенитѣ Шати, Австралия и къде ли не.

По изключение, поради стечение на обстоятелствата, прекарахъ въ Падричиано 185 дена и отъ тамъ направо заминахъ за Канада. Дългиятъ престой въ лагера и служебнитѣ контакти / бѣхъ 4 месеца на работа въ администрацията на лагера / ми даваха възможностъ да посрѣшна и изпратя надъ 120 души български емигранти. Съ мнозина отъ тѣхъ се виждахъ още въ карантиннитѣ помѣщения, току що дошли, радостни и поуплашени, доволни, макаръ и поиздрани отъ бѣгството имъ презъ границитѣ. Маже, жени, деца - пѣстъръ свѣтъ. Тридесетина отъ тѣхъ бѣха хора надъ 35 години, сериозни, политически зрѣли, добре ориентирани, съ сериозни професии, нѣкои семейни хора, знаещи защо сж дошли, къде отиватъ и какво ще правятъ. Въпросътъ не е за тѣхъ, той е за другитѣ - младежитѣ. Тази младежъ, която ще трѣбва да поеме знамето отъ рацетѣ на отиващето си поколение. За това идваше поколение бихъ искалъ да кажа нѣколко думи.

Между младежитѣ имаше двадесетина добри, скромни и ориентирани политически емигранти. При тактически подходъ, голѣма частъ отъ тѣхъ ще сж въ редицитѣ на борческата емиграция. Но и за тѣхъ не става дума.

Думата ми е за другата, по-голямата част от младите емигранти. Ние всички добре знаем тези наши братя в изгнание, но избягваме да си спомняме за тях. Знаем ги, с умишлено износени каубойски панталони, с кожени якета от пластмаса, с "супер мини-жупчета", с дълги рошави коси, с ножове на задните джобове, с високо самочувствие и самомнение, но без никакъв вътрешен заряд, без политически морал и ориентировка, без задръжки - без път!

Мнозина от тях не бяха звършили и гимназия, някои от тях бяха лежали по затвори като "борчески криминалисти", имаше и убици и крадци и чудно от къде квалифицирани "нощни пеперудки", които говореха италиански и веднага почнаха да печелят на "автостоп" още от първия им ден в Италия. Битници и хипета от България? Че нали това е болестта на младежта на Запада! Че нали тази болест идва от презадоволяване, прекалена свобода, от неограничените възможности на един висок стандарт на живота, нали голяма част от тези хипета и битници се издържа от субсидиите за безработни, нали тази болест е типична за капиталистическия свят? От къде на къде от тази зараза боледува и "Димитровската комсомолска младеж" в "социалистическа" България? Боледува! Боледува и още какъ. Заразиха я комунистите, и то не кой и да е комунист, но синовете и дъщерите на "лъвовете" я донесоха и посяха в България, защото те само имаха възможност да отиват и се връщат от Запада и тях като ги видяха, че са болни, никой нищо не посмъ да им каже, - понеже бащата е "лъв" - а лъв се не дърпа за опашката! Но тези "лъвски" деца, живеят в охолство и безгрижие и е лесно обяснимо защо лесно прихващат вируса на Запада, ама другите, защо се заразяват другите?

III

Комунистическият рай е известен, особено за нас, новодошлите. Ние живяхме в него 25 години и успяхме да избягаме от него. Но ние живяхме и в една друга България, учили сме и знаем и една друга история - история, която не почва с Георги Димитров и се свършва с Тодор Живков. Ние можахме да анализираме, сравнявайки и правейки изводи, върни и резонни. И ненавиждайки властта и избягали от нея, ние знаехме защо бягаме и къде отиваме.

Но тези които се родиха и израстнаха след 9 Септември 1944, кой им разказа върно и задълбочено за миналото? Кой им посочи върния път по който да вървят? Никой! И нека да бъдем честни - не го правихме ние с собствените си деца. Защо, казвах, да ги правим по-нешастни отколкото са в тази плачевна комунистическа действителност. Да карат с новото, та дано някак си успеят да се уредят. И се грижехме да са комсомолци, за да влезат утре в университета. Да не вдигат глас срещу никого, за да си запазят службата. Така ние ги направихме политически недоносчета, политически хилави и когато "лъвските" деца донесоха болестта от Запада те се разваляха веднага, понеже нямаша съпротивителната сила, а само интуитивно чувствуваха, че в тази държава нещо не е в ред и че трябва да се излезе от този адски омагьосан кръг, като се приобщат към другия, свободния свят. Но там допира с този друг свят го донесоха "лъвските" деца, донесоха го с списанията "Плейбой", с орфаните каубойски панталони, с неимовърно късите поли, с пиянство и разврат, а напоследък и с мариуаната и с хашиша.

И когато тези болни младежи успеят да се измъкнат от Желязната завеса, това за тях значи лесни печалби чрез крадби, проституция, мошеничества, лек живот и нихилизъм - това за тях е Запада, те друго и не искат и да виждат, те друго не знаят и да искат. Пълна безпактица - водеща в тинята!

Тези младежи, които за съжаление, са една чувствителна част, ги няма в нашите среди. Тях ги отбягвахме още там в Триест, където всички бяха при еднакви условия и с безкрайно свободно време, та камо ли тука, където времето е пари! Но те са действителните жертви на режима на "народната власт" в България. Те са осакатени духовно и политически от идеологичната пропагандна машина на една тоталитарна държава, и вина за това имаме и ние!

